

RASÛLÛLLAH'İ SEVMENİN ÖNEMİ*

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..

Aziz ve sevgili Akra dinleyicileri!

Bu cuma konuşmamı size Avustralya'nın Sydney şehrinden yapıyorum. Cumanız mübarek olsun... Ayrıca, pazar günü idrak edeceğimiz Mevlid kandiliniz de mübarek olsun... Allah-u Teâlâ Hazretleri cümlemizi Peygamber Efendimiz'in şefaatine erdirsin... Ahirette, cennette Peygamber Efendimiz'e sevdiklerinizle beraber komşu eylesin...

a.Allah'ı Seven Rasûlünü de Sever

Biliyorsunuz en çok Allah'ı sevmemiz lâzım. Çünkü her şeyimiz ondan; varlığımız ondan, imanımız, haysiyetimiz, şerefimiz, mutluluğumuz, yediğimiz, içtiğimiz nimetler, teneffüs ettiğimiz hava, içtiğimiz su... Her şey onun bize lütfu, ihsânı olduğu için, en çok Allah'ı sevmemiz lâzım!

Çünkü her yönden en güzel olan Allah-u Teâlâ Hazretleri... Her sıfatı çok güzel! Onun için onun sıfatlarına *el-Esmâü'l-Hüsnâ* diyoruz. *Hüsnâ*, *ahsen* kelimesinin müennesi, yâni en güzel sıfatlar.

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Hiç bir varlığın sıfatıyla kâbil-i mukayese değil, hepsinden mukayese edilmeyecek derecede üstün ve güzel. Her sıfatı güzel, her yönden en güzel...

Her türlü güzeli de yaratan Allah-u Teâlâ Hazretleri olduğundan, nerede bir güzel görerseniz Allah'ı hatırlamanız lâzım! Güzel bir çiçek, güzel bir koku, tepeden tırnağa çiçek açmış güzel bir ağaç, bir güzel manzara, bir tatlı meyve... her şey Cenâb-ı Mevlâ'nın güzelliğini ilân ediyor. Allah-u Teâlâ Hazretleri kendisini bilen, ma'rifetullahına eren, muhabbetullahına yükselen kullarından eylesin cümlemizi...

Biliyorsunuz, bilmeden sevilmez, sevilse de sevgi tamam olmaz. Önce ma'rifetullah lâzım; insanların Mevlâsını, Rabbini, Allah'ı bilmesi lâzım! Doğru bilmesi lâzım! Çünkü doğru bilmediği zaman, yanlış bilgilerle kafasını doldurduğu zaman, tabii makbul olmuyor, Allah sevmiyor. Kendisini doğru bilmeyen, kendisine doğru inan-mayan, doğru vech ile itikad sahibi olmayan kimseleri sevmiyor. Müşrikleri, kâfirleri, sapıkları sevmiyor. Onun için tabii imanın, itikadın Allah'ın istediği vech ile olması lâzım! O da Kur'an-ı Kerim'de, dinimizin ahkâmı içinde, güzel din kitaplarımızın içinde güzel güzel anlatılmış.

Tabii Allah'ı seven, Allah'ın her şeyini sever. Sevilenin her şeyi sevilir. Her şeyi güzel olduğu için... Allah'ı seven insanlar Rasûlünü de sever. Allah'ın gönderdiği Kur'an-ı Kerim'ini de sever. Dinini de sever, dininin ahkâmını da sever. Ağır

da olsa, hafif de olsa, kendisinin hoşuna gitse de, gitmese de, anlasa da, anlamasa da Allah'ın ahkâmını da sever. Emirlerini, yasaklarını sever. Ef'âlini sever. Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin yaptığı, kudretinin âsârı, çevrede olan biten her şeye bakar. “*Neylerse güzel eyler.*” diye, ne eylediyse onu da sever.

Takdirini sever. Tabii, *takdir* bir kaç mânâyâ geliyor: Bir şeyi çok beğenmek, hayran olmak filân gibi, “Ben onu çok takdir ettim.” gibi kullanıyoruz ama, burada benim anlatmak istediğim kader... Yâni, Allah'ın kaderini de sever. “Kaderi böyle yazmış Mevlâm!” der, kaderine de razı olur, onu da sever.

Likâsını da sever. Tabii, *likâ* da iki mânâyâ geliyor: Bir; mülâkât, yâni karşı karşıya gelmek, huzuruna varmak mânâsına geliyor, yâni ona kavuşmak... Allah'a kavuşmayı sever mü'min. Sevdiği için, “*N'olakim görsem cemâlin*” der¹ve kavuşmayı sever.

Bir de *likâ*, yüz mânâsına, vech mânâsına kullanılıyor. Hatta *meh-likâ* derler meselâ, ay yüzlü demek, çehresi ay gibi olan demek. Tabii Allah-u Teâlâ Hazretleri mahlûkatına benzemediği için;

لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ

(الشورى: ١١)

¹ Süleyman Çelebi'nin *Mevlid*'deki şu beytine işaret var:

*Gece gündüz durmayıp istediğin;
N'olakim cemâlin görsem dediğin.*

(*Leyse kemislihî şey'ün*) [Onun benzeri hiç bir şey yoktur.] (Şûrâ, 42/11) olduğu için, biz şimdi onun vechini bilemiyoruz. Ama ahirette, ayın on dördünü görür gibi, mü'min kulları cennette Mevlâ'yı görecekler. İzdihamsız, engelsiz, herkes Cenâb-ı Rabbü'l-İzzet'i görecek. *Mevlid* sahibinin, “*Ahirette öyle görür ümmeti*” dediği gibi.²

Her şeyini sever... Tabii bu konuşmamda benim üzerinde durmak istediğim, Peygamber Efendimiz SAS'in doğumu olduğu için, Rasûlünü sevmek konusunu anlatmak istiyorum. Sözü oraya getirmek istiyorum. “Allah'ı seven Rasûlünü de sever.” dedim. Bunun hakkında Kur'an-ı Kerim'de ayet-i kerime de var. Allah-u Teâlâ Hazretleri buyuruyor ki, *bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm*:

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ
وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ
(آل عمران: ۳۱)

(*Kul in küntüm tuhibbûna'llàhe fe'ttebiünî yuhbibkümü'llàhu ve yağfir leküm zunûbeküm, va'llàhu gafûru'r-rahîm*) (Âl-i İmran, 3/31) *Sadaka'llàhu'l-azîm*...

² Süleyman Çelebi'nin *Mevlid*'indeki beytin tamamı şöyle:

Âşikâre gördü Rabbü'l-izzeti,
Âhirette öyle görür ümmeti.

Daha önce kendilerine peygamber gönderilmiş olup, kitap indirilmiş olup da sonradan peygamberlerinin öğrettiklerini unutmuş veya değiştirmiş, ellerindeki kitabın ayetlerini değiştirmiş veya bazılarını unutmuş olan ehl-i kitaba Peygamber Efendimiz:

“—Ben peygamberim, ahir zaman peygamberiyim. Tevrat’ta, İncil’de müjdelenen peygamberim. Mûsâ AS’ın, İsâ AS’ın müjdelediği peygamberim. Gelin imana gelin, Kur’an’a tâbi olun, bana tâbi olun!” dediği zaman, onlar:

“—Biz Allah’ı seviyoruz.” deyince, Allah-u Teâlâ Hazretleri bu ayet-i kerimeyi indirdi. Peygamber Efendimiz’e şöyle buyurdu:

(Kul in küntüm tuhibbûna’llâh) “Onlara de ki Rasûlüm: ‘Eğer siz Allah’ı seviyorsanız, Allah’ın şimdi size gönderdiği ben peygamberini de kabul edin, tâbi olun ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın!’ Allah son derece bağışlayıcı ve esirgeyicidir.” (Âl-i İmran, 3/31) Yâni, “Sana tâbi olmazlarsa, ben onları sevmem!” buyurdu.

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ

(Âl عمران: 32)

(Fein tevellev feinna’llâhe lâ yuhibbü’l-kâfirîn) “Eğer senin bu davetine sırt çevirir, kalkıp giderlerse, Allah da o zaman kâfirleri sevmez.” (Âl-i İmran, 3/32) diye bildiriyor. Demek ki imanın gereğidir, Allah’ı sevmenin icabıdır Rasûlünü sevmek...

b. Mevlid Kandili ve Mevlid

Tabii Allah-u Teâlâ Hazretleri Peygamber Efendimiz'i seçmiş. *Mustafâ* ne demek?.. Seçilmiş demek, süzölmüş demek. *Müctebâ* ne demek?.. Yine aynı mânâyâ, seçkin olduğunu gösteriyor. *Muhtâr* ne demek?.. İhtiyar olunmuş, seçilmiş demek. Peygamber Efendimiz'i seçmiş, Peygamber Efendimiz'i sevmiş, Habîbullah eylemiş Allah-u Teâlâ Hazretleri...

Demek ki güzeller güzeli... Hem yüzü güzel, hem adı güzel, hem işi güzel, hem görevini yapışı güzel... Adı güzel kendi güzel Muhammed SAS. Âlemlere rahmet Muhammed-i Mustafâ SAS. İşte o mübarek peygamberimiz, ahir zaman peygamberi...

مَنْ لَا نَبِيَّ بَعْدَهُ

(*Men lâ nebiyye ba'deh*) “Kendisinden sonra başka peygamber gelmeyecek olan o mübarek zât...”

O Sâhibü'l-Kevser, Kevser Havzı'nın sahibi... (*Men bi-yedihî livâu'l-hamd*) Mahşer günü Hamd Sancağı elinde olan o mübarek Peygamber-i Zîşân... O nebiyyü'r-rahmet, şefîu'l-ümme, ümmetin şefaatçisi, rahmet peygamberi Muhammed-i Mustafâ, işte Rebîü'l- evvel ayının 12. gününde doğdu. Milâdî takvimin hesabı yapılıncâ, 20 Nisan'a rastlıyor.

Bir baharda, bir baharda ki cihanın en güzel baharı, dünyanın en güzel baharı olmuş; cihanın en güzel gülü açmış, en güzel çiçeği açılmış... Cihan bostanında Peygamber-i Zîşanımız dünyaya gelmiş. Ne kadar güzel, ne kadar mühim bir olay! Ne kadar heyecanlandırıcı bir olay!..

Biliyorsunuz Rebîü'l-evvel ayına girdik. Muharrem ayı geçti. Hacıların dönmesinden sonra konuşmalarımda ifade ettiğim gibi, Safer ayı geçti, Saferü'l-hayr geçti. Geldi Rebîü'l-evvel ayı, Peygamber Efendimiz'in doğduğu mübarek ay... İşte o bu sene Türkiye hesabıyla 5 Temmuz Pazar günü Rebîü'l-evvel'in 12'si oluyor, Peygamber Efendimiz'in Mevlid Kandili oluyor. Bazıları yanlışlıkla *mevlüd* diyorlar, ü ile söylüyorlar. *Mevlüd* değil, *mevlid*; i ile... Neden? Çünkü *mevlüd* çocuk demek, yâni doğmuş olan çocuğa *mevlüd* derler.

Hani hadis-i şeriften hatırlayacak bazı bilgili kardeşlerim, hadis-i şerifleri duymuş kardeşlerim; Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin o mübarek Peygamberi ne buyuruyordu:³

³ Buhârî, *Sahîh*, c.I, s.465, *Cenâiz* 29/91, no:1319; Müslim, *Sahîh*, c.IV, s.2047, *Kader* 46/6, no:2658; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.642, *Sünnet* 34/18, no:4714; Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.447, no:2138; İmam Mâlik, *Muvatta'* (Rivâyet-i Yahyâ), c.I, s.241, no:571; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.233, no:7181; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.I, s.337, *İman*, no:129; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.311, no:2359; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.XI, s.282, no:6394; Abdü'r-Rezzâk, *Musanef*, c.XI, s.119, no:20087; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.203, no:11925; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.IX, s.228; Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.I, s.86; no:119; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.III, s.308; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.III, s.304; Ebû Hüreyre RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.I, s.284, no:830; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.II, s.240, no:942; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.II, s.434; Esved ibn-i Serî RA'dan.

كُلُّ مَوْلُودٍ يُوَلَّدُ عَلَى الْفِطْرَةِ فَأَبَوَاهُ يُهَوِّدَانِهِ أَوْ
يُنَصِّرَانِهِ أَوْ يُمَجِّسَانِهِ

(خ.م.د.ت. ومالك، حم. حب. ط. ع. ق. حل. عن أبي هريرة)

(*Küllü mevlûdin yûledü ale'l-fıtrati*) “Her doğan çocuk fıtrat-ı asliye üzere doğar. Fıtrat-ı asliye üzere dünyaya gelir, mü'min olarak dünyaya gelir. (*Feebevâhu*) Sonradan onu yetiştiren annesi, babası (*yuhevvidânihî*) onu yahudileştirirler, (*ev yünassırânihî*) yahut hristiyanlaştırırılar; (*ev yümeccisânihî*) veyahut mecûsîleştirirler.” Yâni, annenin babanın terbiyesi onu etkiler. İlk önce İslâm fıtratı üzere doğmuşken, sonradan anne ve babası yanlış terbiye vermişse, çocuk maalesef yanlış yola gider.

Bizim buradan hemen çıkartmamız gereken bir mühim ders var: Biz de çocuklarımızı hiç olmazsa fıtrat-ı asliyesini bozmadan yetiştirelim! Madem İslâm fıtratı üzere doğmuş çocuklarımız, bâri fıtratını biz bozmayalım. Biz müslümanlar evlâtlarımızı müslüman olarak da yetiştirelim. Müslüman olarak yaşasınlar, ahirete de Allah'ın sevdiği mü'min kullar olarak gitsinler. Allah'a sevdiği kul olarak kavuşsunlar. Allah'ı seven kul olarak, âşık-ı sadık kul olarak kavuşsunlar.

Demek ki Mevlid Kandili'dir, i iledir; *mevlûd* değildir. *Mevlûd*, doğan çocuğa verilen bir isim. İkiyi yakın birbirine ama, farklı kelimeler.

Mevlid, doğma zamanı demek. İsm-i zaman, Mef'il vezninde, *velâdet* masdarından *velede*, *yelidü*, oradan *mevlid* geliyor. Doğma zamanı, Peygamber Efendimiz'in doğma zamanı. Veyahut ism-i zaman aynı zamanda masdar-ı mîmî oluyor; *velâdet* mânâsına, yâni doğuş, Peygamber Efendimiz'in doğuşu mânâsına gelir.

Bazan da, bizim kullandığımız iki mânânın dışında kullanılır Arapça'da. O zaman *mevlid*, doğum yeri mânâsına da gelebilir. Meselâ; "Falanca kişinin mevlidi Konya'dır, falanca kişinin mevlidi Semerkand'dır, falanca kişinin mevlidi Kahire'dir" derler... Demek ki *mevlid* kelimesi doğma mânâsına gelir, doğma zamanı mânâsına gelir, doğma yeri mânâsına gelir.

İşte bu Peygamber Efendimiz'in mevlidi, yâni doğuşuyla ilgili; çok mühim bir olay, çok tatlı bir olay, eşsiz bir olay, çok güzel bir olay, çok büyük bir nimet, çok büyük bir rahmet... Çok büyük bir rahmetin dünyaya gelişi, doğuşu... Bunu bütün müslümanlar heyecanla karşılamışlardır ve onun üzerinde artık düz yazının, nesrin yetmediği yerde şiirler yazmışlardır, mevlid manzumeleri yazmışlardır. Heyecanlarını, duygularını o güzel manzumelerle, şiirlerle ifade etmişlerdir.

Başta Süleyman Çelebi'yi herkes hatırlıyor. Bursalı mübarek Süleyman Çelebi Hazretleri... Allah şefaatine erdirsin... O cennet- mekân, mübarek zât, ne kadar güzel mevlid manzumesi yazmış. Manzumesinin özel ismi de var, onun mevlidinin adı: *Vesîletü'n- Necât*.

Necât, kurtuluş vesilesi, kurtuluşa sebep olan vesile... Yâni o kitabı yazdığı için, o manzumeyi yazdığı için Allah onu sever, Peygamber Efendimiz ona şefaât eder de cehennemden kurtulur, necat bulur diye; necatının, kurtuluşunun vesilesi olur diye o ismi vermiş. Allah onu kurtarsın, o vesile olsun, cennetiyle cemâliyle müşerref eylesin... O mübarek şair ve alim zâtı çok seviyoruz hepimiz.

Daha yüzlerce kişi Türk dilinde, Arap dilinde, Arnavut dilinde, Boşnak dilinde, Fars dilinde, Pakistan'ın Urduca'sında, daha başka dillerde, Kafkas dillerinde –biliyorum, bazılarını gördüm– nice nice, ne kadar güzel mevlid kitapları yazmışlar. Allah hepsinden razı olsun... Hep kendi güzel duygularını anlatmak için yazmışlar.

Tabii, duygular sözlerle dinleyenlere de aşılır. İnsan mevlidi okurken, gözlerinden yaşlar boşanıyor. Bölüm bölüm, bahir bahir *Mevlid-i Şerif*'i güzel hafızlar, âşık-ı sadıklar, tatlı sesleriyle okudukları zaman, insanlar kendisinden geçiyor, ılık ılık gözyaşlarını döküyorlar. Peygamber Efendimiz'in o doğumunu anıyorlar. Tekrarlamış oluyorlar, hatırlamış oluyorlar. O yazarların güzel imanları, heyecanları dinleyenlere de geliyor.

Böylece Rasûlüllah sevgisinin kalplere aşılmasına, ekilmesine vesile oluyorlar.

Ne kadar güzel vesile!.. Yâni, hem kendilerinin vesîletü'n- necâtı oluyor; hem de dinleyenleri kurtardığı için, onların da vesîletü'n-necâtı oluyorlar. Allah hepsinden razı olsun...

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:⁴

الدَّالُّ عَلَى الْخَيْرِ كَفَاعِلِهِ

حم. طب. خط. عد. عن أبي مسعود الأسنصري؛ ت. ع. وابن أبي الدسني عن أسنس؛
حم. عد. عن سليمان بن بريدة عن أبيه؛ هب. عد. عن ابن عباس

(*Ed-dâllü ale'l-hayri kefâilihî*) “Hayra delâlet eden, hayrı yapmış gibi sevap kazanır.” Nur içinde yatsınlar, mekânları cennet olsun, makamaları a'lâ olsun...

⁴ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.274, no:22414; Taberânî, *Mu'cemü'l- Kebîr*, c.XVII, s.226, no:628; Kudâî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.I, s.85, no:86; İbn-i Hibbân, *Tabakâtü'l-Muhaddisîn*, c.IV, s.217; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.VII, s.383; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.II, s.342; Ebû Avâne, *Müsned*, c.IV, s.478, no:7400; Ebû Mes'ud el-Ensârî RA'dan.

Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.41, no:2670; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.VII, s.275, no:4296, İbn-i Ebi'd-Dünyâ, *Kadâi'l-Havâic*, c.I, s.39, no:27; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.357, no:23077; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd- Duafâ*, c.III, s.298; Süleyman ibn-i Büreyde babasından.

Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VI, s.116, no:7657; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.V, s.90; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.III, s.34, no:2384; İbn-i Hacer, *Lisânü'l-Mîzân*, c.IV, s.351, no:1031; Ukaylî, *Duafâ*, c.III, s.306, no:1317; Sehl ibn-i Sa'd RA'dan.

Bezzâr, *Müsned*, c.V, s.150, no:1742; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VI, s.266; İbn-i Hibbân, *Tabakâtü'l-Muhaddisîn*, c.III, s.555; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.233, no:3121; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.III, s.418; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.XXVIII, s.193; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.233, no:3121; Hz. Aişe RA'dan. RE, 207/5.

Kenzü'l-Ummâl, c.VI, s.359, no:16052-16055; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.399, no:1282;

Câmiü'l-Ehâdîs, c.XII, s.493, no:12394.

c. İman Rasûlüllah'la Tamam Olur

Hepimiz çok iyi biliyoruz, cümle cihan biliyor ki iman *kelimeteyn-i şehâdeteyn* ile tamam oluyor. Yâni,

أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

(*Eşhedü en lâ ilâhe illa'llâh*) demekle ve bu yetmiyor; artı, ilâve:

وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ

(*Ve eşhedü enne muhammeden abdühû ve rasûlühû*) demekle tamam oluyor.

“—Peki bir insan “*Eşhedü en lâ ilâhe illa'llâh*” derse, sonra “*Muhammedün rasûlü'llâh*” demeirse, yâni Peygamber Efendimiz'in peygamberliğini kabul etmezse ne olur?”

“—Mü'min olmaz!”

“—Neden?..”

“—Onu Allah göndermiş! Hazret-i Mûsâ'yı gönderen, Hazret-i İsâ'yı gönderen, daha adlarını bilmediğimiz nice binlerce mübarek zâtı, peygamberi, evliyâ ve mürselîni gönderen Allah-u Teâlâ Hazretleri, ahir zaman peygamberi olarak Muhammed-i Mustafâ'sını, seçkin Muhammed'ini, Ahmed-i Mahmûd u Muhammed-i Muhtâr u Mustafâ'sını göndermiş. E ona da iman edecek.”

“—Neden?..”

Çünkü, o kapıdan geçince iman bahçesine giriliyor. O kapıdan geçilmezse, bahçenin dışında kalınca ormanın içinde, dikenlerin arasında, kurtların, canavarların arasında kalmış oluyor. O bahçeye girenler esenliğe eriyorlar, selâmete eriyorlar. Çünkü ona inanmadan, imanın inceliklerini bilmek mümkün değil. O ilim deryâsı, o kenarsız umman, o Muhammed-i Mustafâ (*Aleyhi's- salâtü ve's-selâm*) neler öğretti bize! Binlerce sayfalık hadis kitaplarını okuyun, bilmediğiniz neleri neleri öğrettiğini anlayın!

Her şeyimizi ona borçluyuz. İlmimizi, irfanımızı, edebimizi, adetimizi, örfümüzü, geleneğimizi, temizliğimizi, misafirper- verliğimizi, güzel huyluluğumuzu, tatlı dilliliğimizi, sabrımızı, vefamızı, arkadaşlığımızı, dostluğumuzu... her şeyimizi ona borçluyuz. Hepsini o öğretti.

Onun o terbiyesine ermemiş insanların ne kadar gaddar, ne kadar hunhar, ne kadar cebbar, ne kadar canî, ne kadar azılı, azgın, sapkın insanlar olduğunu çevrenize bakarsanız hemen göreceksiniz. Farkı fark edersiniz. Yâni, Muhammed-i Mustafâ Hazretleri'nin rahle-i tedrisinden geçmiş insanla, o terbiyeyi görmemiş insan arasında dağlar kadar fark vardır. Taşla zümrüt, yakut, elmas arasındaki fark kadar, kaldırım taşıyla ötekisi arasındaki fark kadar, toprakla gökteki yıldız kadar fark vardır.

Onun için, “Eşhedü en lâ ilâhe illa’llâh” diyecek, “Ve eşhedü enne muhammeden abdühû ve rasûlühû” diyecek. İman Rasûlüllah’ı kabulle tamam oluyor.

İrfan da, onu sevmekle kemâle erer. Yâni:

“—Ben müslüman oldum...”

Oldun ama, affedersin ot gibi... Ot gibi, hiç bir şeyden haberi yok. Hiç duygusu yok, hiç heyecanı yok. Gözü yaşarmaz, İslâm için kalbi çarpmaz, müslüman kardeşlerine acımaz, yardım elini uzatmaz, kesenin ağzını açmaz... Hiç bir hayrı yok! Yâni irfansız... İman etmiş ama kupkuru, bomboş, tatsız tuzsuz.

İrfan ne zaman tamamlanır?.. Rasûlüllah SAS Hazretleri’ni sevmekle tamamlanır. İman onunla bütünleşir. İman onunla tahakkuk eder, irfan onunla, onu sevmekle kemâline erer.

Onun için, hepimiz Rasûlüllah’ı nasıl seveceğiz diye düşünmeliyiz, aramalıyız. Sevmenin yollarını bulmağa çalışmalıyız, çarelerini sormalıyız. Eczacı aramalıyız, tâbîb-i müslim-i hâzık aramalıyız. Derde devâ aramalıyız, hastalığa şifa aramalıyız.

“—Acep ben Rasûlüllah’ı nasıl severim, nasıl tanırım, nasıl görürüm, nasıl rüyama gelir? Rasûlüllah SAS Efendimizin sevgisini, iltifatını nasıl kazanırım, onun şefaatine nasıl ererim?” diye, gece gündüz bunun tasasını çekip, insanın onu araması lâzım! Çok önemli bir şey...

Tabii Peygamber Efendimiz de, kendisini seveni karşılıksız koymaz. Seviyorsa, Rasûlüllah tarafından da seviliyor demektir. Sevemiyorsa, Rasûlüllah tarafından sevilmemeye tehlikesi bahis konusudur. Ondan da korkmak lâzım!

“—Yâ benim içinde Rasûlüllah’la ilgili bir heyecan uyanmıyor. Başkalarına bakıyorum da ılık ılık gözyaşı döküyorlar, nasıl âh u enin ediyorlar, nasıl seviyorlar. Birilerini duyuyorum da ne güzel rüyalar görmüş, anlatıyor... Ağzımın suyu akıyor, hayran oluyorum. Evet salât ü selâm getiriyorum filân ama, bende hiç öyle şeyler olmuyor...”

Hà, sende o şeyler olmuyorsa onun sebebini araştırmak lâzım! Çünkü kalb temiz olmayınca Rasûlüllah SAS Efendimiz teveccüh etmez. Kalb temizlenecek ki insanın gönlüne, kalbine Rasûlüllah SAS Efendimiz’in muhabbeti gelsin.

Onun için, ya kendisinin bir kusuru vardır, bir günah işliyordur, ya bir harama bulaşmıştır, temizlememiştir kendisini, ya bir edepsizliği vardır, ondan oluyordur. Çok ağlayacak,

yalvaracak, tazarru ve niyaz edecek de, o durumdan kendisini kurtaracak.

Hatasını anlamağa çalışmalı, kurtulmağa çalışmalı, affedilmesinin yollarını bulmağa çalışmalı!..

d. Rasûlüllah'ın Bir Kimseyi Sevmesi

Tabii, Rasûlüllah'ın bir insanı sevmesi nasıl hasıl olur?

1. Ona inanmakla...

Rasûlüne inanmayan, Allah'ın Rasûlü Muhammed-i Mustafâ'yı tanımayan ne olur? İki cihanda hüsrana uğrar, iki cihanda bedbaht olur, iki cihanda ziyan eder. İki cihanı kara olur, kararır. Neden?.. “*Sana inanmayan gider imansız*” dediği gibi Yunus Emre'mizin, ona inanmayan imansız göçüverir; mahvolur, perişan olur. Önce inanacak Rasûlüllah SAS'e...

2. Sonra, salât ü selâmı çok edecek.

“—Yâ Rasûlallah, sana salât ü selâm olsun! Yâ Rasûlallah, selâmımı sana arz ederim. Ey bâd-ı sabâ o tarafa doğru esersen selâmımı Rasûlüllah'ın ravzasına iletiver!” diye, böyle salât ü selâm gönderecek.

“—Neden, onun faydası ne?..”

Çünkü, Peygamber Efendimiz hadis-i şeriflerinde bildirmiş ki, bir insan Peygamber Efendimiz'e salevat getirirse, o salevât-ı şerifeyi melekler Peygamber Efendimiz'e anında tebliğ ederler:

“—Yâ Rasûlallah, falanca diyardan falancanın oğlu filânca, veyahut filâncanın kızı falanca hanım sana salât ü selâm etti.” diye bildirirler.

Peygamber Efendimiz kendisine salât ü selâm edeni bilir, o da selâma karşılık verir. Çünkü selâma karşılık vermek İslâmî âdâbdandır. Kur'an-ı Kerim'de nasıl buyruluyor, *bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm*:

وَإِذَا حُيِّتُمْ بِتَحِيَّةٍ فَحَيُّوا بِأَحْسَنَ مِنْهَا أَوْ رُدُّوهَا

(النساء: ٨٦)

(*Ve izâ huyyîtüm bi-tahiyyetin*) “Bir selâmla selâmlandığınız zaman ey mü'minler, (*fehayyu biahsene minhâ*) o selâmdan daha güzel bir karşılıkla selâmı karşılayın! Cevabını verin selâmın...” Meselâ, “*Es-selâmü aleyküm!*” demişse, “*Ve aleyküm selâm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû...*” deyin. Şöyle bir güleç yüz ekleyin, tatlı dil ekleyin, bir kaç kelime daha ilâve edin!

(*Ev ruddûhâ*) “Veyahut da hiç olmazsa, ‘*Ve aleyküm selâm...*’ deyin. Hiç olmazsa karşılık verin, öyle sırtınızı dönüp cevapsız bırakmayın!” (Nisâ, 4/86)

“–*Es-selâmü aleyküm!*” deyince, kimisi de diyor ki:

“–Günaydın!”

Canım, “Günaydın!” sadece dünyada havanın güneşlik olduğunu, günün aydın olduğunu gösteriyor. Ama (*Es-selâmü aleyküm*), “Hem dünyada, hem ahirette selâmet senin olsun! Selâmet yolu olan cennete gir, Allah'ın selâmına er, selâmına mazhar ol!” mânâsına geliyor.

Bunun mânâsı çok daha derin... Yâni, selâma düşmanlık olur mu?..

Ben Almanya'da Münih'te bulunduğum sırada, orada Almanlarla karşılaşıyordum. Hoşuma da gidiyordu, hiç tanımadıkları halde selâm veriyorlardı: (*Grüs Got!*) “Tanrı'nın selâmı üzerine olsun!” diyorlardı.

Almanya'nın da bazı yerlerinde, Prusya taraflarında, Hannover taraflarında, onlar da (*Gutıntak*) “Gün aydın olsun!” derlermiş. Yâni lâik bir selâm oluyor, dinî tarafı olmayan bir selâm oluyor. Ama Bavyeralılar daha dindar, onlar (*Grüs Got!*) “Tanrının selâmı olsun!” diyorlar.

Biz o oyuna düşmeyelim, mânevî tarafı olan, derinliği olan şeyi söyleyelim!

“—Bir selâmla selâmlandığınız zaman ey mü'minler, o selâmdan daha güzel bir karşılıkla selâmı karşılayın; yahut da onu aynen iade edin!” diye emir olduğundan, Peygamber Efendimiz'e de salât ü selâm getiren kimse de, Peygamber Efendimiz'in salâtına, selâmına mazhar olur:

“—Bak şu yüzü kara ümmetim, yüzü kara ama gene beni sevdi de, selâm gönderdi. Hadi ona da selâm olsun!” deyiverir.

Onun için, ne yapacak?.. Peygamber Efendimiz'e salât ü selâmı çokça getirecek. “*Es-salâtü ve's-selâmü aleyke yâ rasûla'llâh!..*” diye nasıl

cuma günlerinde, kulaklarımda çınıyor. O Fatih Camii'nin minarelerinden, o güzel sesli hafız kardeşlerimiz ne kadar güzel salât ü selâmlar getiriyorlar. Bütün Haliç, bütün Fatih, bütün Beyoğlu, her taraf, belki Üsküdar'a kadar gidiyor. Fatih Camii'nden o salât ü selâmlar, cuma günlerinde ne kadar güzel oluyor!

Salât ü selâm getireceğiz. Bunların bir takım sırları var, esrarengiz şeyler bunlar. Salât ü selâm getirdikçe, maksud hasıl olacak.

3.Sonra üçüncü mühim nokta, sünnetine uymakla olur. Peygamber SAS Efendimiz'in sünnetine uyan, Peygamber Efendimiz'in sevgisine mazhar olur. Sünnetini çiğneyen, Peygamber SAS Efendimiz'i kırmış olur, üzmüş olur. Peygamber Efendimiz'i darıltmış olur. Peygamber Efendimiz'i darıltan insan iflâh olmaz! Onun için, Peygamber SAS Efendimiz'in sünnetini sevmek ve sünnetine uymak lâzım!..

Bu devirde sünneti çiğneyenler çoğaldı. Çünkü dini bilmeyenler çoğaldı. Çünkü gidiyor başka diyarlarda okuyor, başka okullarda okuyor, başka kolejlerde okuyor. Onlar ona hristiyanlığı sevdireyorlar da, İslâm'ı sevdirmiyorlar. Öyle yetişiyor, başka havalarda yetişiyor. Boş sevgilerle yetişiyor, boş heveslerle yetişiyor. Onun için bilmiyor. Bilmeyince de sünnet-i seniyye uygulanmıyor. Uygulanmayınca da, bu memleketin bereketi kaçıyor. Uygulanmamasından dolayı, sünnete muhalefetten dolayı bereket kaçıyor.

İşte ümmetin fesada uğradığı zamanda, yâni bozulduğu zamanda Efendimiz'in sünnetine sarılmak ve onu ihyâ etmek çok sevap... Ona yüz şehid sevabı verilecek. Bir şehid değil, iki şehid değil, on değil, yirmi değil; yüz şehid sevabı verilecek:⁵

مَنْ تَمَسَّكَ بِسُنَّتِي عِنْدَ فِسَادِ

أُمَّتِي فَلَهُ أَجْرُ مِائَةِ شَهِيدٍ

(الديلمى، وابن حجر، عد. عن ابن عباس)

(*Men temesseke bi-sünnetî inde fesâdi ümmetî, felehû ecru mieti şehîd*) “Ümmetimin fesadı zamanında benim sünnetime sarılan, onu ihyâ eden kişilere yüz şehid sevabı var!” diye Peygamber Efendimiz buyuruyor. Efendimiz'in sünnetini ihyâ edenler, diriltenler, uygulamaya başlatanlar, yüz şehidin sevabı kadar büyük sevaplar kazanacak,

Düğün yapmakta sünnet var, yemek yemekte sünnet var. Evlenmekte sünnet var, ticarete sünnet var, günlük yaşamda sünnet var... Arkadaşlık münasebetlerinde, selâmlaşmada,

⁵ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.IV, s.198, no:6608; İbn-i Hacer, *Lisânü'l- Mîzan*, c.II, s.246, no:1033; İbn-i Adiy, *Kâmil fî'd-Duafâ*, c.II, s.327; Beyhakî, *Zühdü'l-Kebîr*, c.I, s.221, no:217; Ebû Abdullah ed-Dekkak, *Meclis fî Ru'yetu'llah*, c.I, s.218, no:503; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VIII, s.200; İbn-i Fâris RA'dan. Münzirî,

vs. her şeyde sünnet-i seniyye neyse onu yapmak lâzım! Efendimiz'in âdetine, Efendimiz'in sünnet-i seniyyesine uymak lâzım. Sünneti ihyâ edince, Rasûlüllah sever. Allah da sever, Rasûlüllah da sever.

Onun için, aziz ve muhterem kardeşlerim, Peygamber SAS Efendimiz'in sünneti nedir; sünneti vechile yaşamak, sünnet-i seniyyesine uymak nasıl mümkün olur; bunu öğrenin! Hocalardan bunu sorun;

“—Ben Peygamber Efendimiz'in sünnetine uygun yaşamak istiyorum. Sünneti nedir? Bunu bana anlatın!” deyin.

Kitaplar var bu konuda. Peygamber Efendimiz'in hayatını anlatan, âdetini anlatan, yaşam tarzını anlatan, şemâilini anlatan, hadis-i şeriflerini anlatan ne kadar güzel kitaplar var. Onları okuyun, sünnet-i seniyyeyi ihyâ edin!

4. Bir de Rasûlüllah en çok kimi sever?.. Ümmetine hüsn-ü hizmette bulunanı sever. Ümmetine güzel hizmet edenleri, hizmet vazifesini yerine getirenleri sever Peygamber SAS Efendimiz.

Onun için, aziz ve muhterem kardeşlerim, ümmetine güzel hizmet etmeye çalışalım! Hepimiz Ümmet-i Muhammed'e rahmedelim, acıyalım. Umumî olarak rahmedelim. Ne kadar acınacak kişiler var!.. Hem müslüman hem fakir, hem müslüman hem geri, hem müslüman hem mazlum, hem müslüman hem mağdur, hem

müslüman hem maktûl, mahpus... Ümmet-i

Muhammed her yerde, Balkanlar'da, Kosova'da, bilmem Sırbistan'da, Bulgaristan'da, Romanya'da, Rusya'da, Kafkasya'da, Orta Asya'da, Keşmir'de, Hindistan'da, Afrika'da, Cezayir'de, hatta Türkiye'de umumî bir hücum maruz...

İslâm hücum maruz, herkes İslâm'a saldırıyor. Din düşmanları İslâm'a saldırıyor, İslâm'ı kötülemeye çalışıyor. Müslümanı İslâm'dan ayırmaya çalışıyor. İslâmî eğitimin devam etmesi lâzım, Ümmet-i Muhammed'in müslüman olarak yetişmesi lâzım! Ümmet-i Muhammed'in imdâdına koşması lâzım her müslümanın...

Ümmet-i Muhammed'in lehine olan her şeyi yapması lâzım! Kosova'ya yardım etmemiz lâzım, Arnavutluk'a yardım etmemiz lâzım, Bosna'ya yardım etmemiz lâzım, Çeçenistan'a yardım etmemiz lâzım! Özbekistan'a, Tacikistan'a, Azerbaycan'a, Kuzey Irak'a... her tarafa yardım etmemiz lâzım!..

Yâni, keşke bin tane canımız olsaydı da, her canımızla bir kere, bir müslümana feda olsaydık. Her yerde müslümanların dertleri var, sıkıntıları var. Böyle Ümmet-i Muhammed'e acıyıp:

اللَّهُمَّ ارْحَمْ أُمَّةَ مُحَمَّدٍ رَحْمَةً عَامَّةً

(قط. خط. عد. والديلمي عن أبي هريرة)

(*Allâhümme'rham ümmete muhammedin rahmeten àmmeh*)⁶ “Ey Allah’ım, ey Mevlâm, ey Rabbim, Ümmet-i Muhammed’e umûmî olarak rahmeyle! Yâ Rabbi, Ümmet-i Muhammed’e acı!..” diye dua etmek, en kıymetli dua oluyor. En kıymetli duanın böyle demek olduğunu, Peygamber Efendimiz hadis-i şeriflerinde bildiriyor.

Ümmeti seveceğiz, ümmetin derdiyle dertleneceğiz. Ümmetin derdiyle dertlenmeyen gerçek müslüman değildir. Her müslümanın derdi bizim derdimizdir. Türkiye’de rahat oturmayacağız. Rahat içinde rahat etmeyeceğiz. Köşkün içindeyken bile rahat etmeyeceğiz. Zenginlik içinde, refah içindeyken bile rahat etmeyeceğiz, ümmet-i Muhammed rahat etmedikçe... Ümmet-i Muhammed’e her yönden faydalı olmaya çalışacağız, yardımcı olmaya çalışacağız. Onları mutlu etmeye çalışacağız.

Amerika’da, Avrupa’da harıl harıl herkes çalışıyor. Bilmem Afrika’nın falanca ülkesine, filânca yoksula yardım edeyim diye eski çamaşırları topluyorlar, ütülüyorlar, yıkıyorlar, götürüyorlar, veriyorlar. Çocukların yetişmesi için gıda yardımı yapıyorlar... Bilmem, çeşitli

⁶ Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.VI, s.157; İbn-i Adiy, *Kâmil fi’d-Duafâ*, c.IV, s.313, no:1142; İbn-i Hacer, *Lisânü’l-Mîzân*, c.III, s.442, no:1725; Deylemî, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.IV, s.46, no:6146; Ukaylî, *Duafâ*, c.II, s.350, no:952; İbn-i Hibbân, *Mecrûhîn*, c.II, s.75; Zehebî, *Mîzânü’l-İ’tidal*, c.II, s.597, no:5001; Ebû Hüreyre RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.II, s.116, no:3212 ve s.287, no:3702; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.XIX; s.154, no:20448; RE. 381/7.

böyle ellerinden gelen şeyleri Avrupalılar yapıyor. Ondan sonra da hristiyanlığa çekmeye çalışıyor, kendi dinlerini öğretmeye çalışıyor. Tabii o zaman durum daha fena oluyor. Çünkü insanın imanının gitmesi en büyük felâkettir.

Şimdi burada konuşuyorduk arkadaşlarla. Adanalı kardeşlerimiz var, geçmiş olsun filân dedik, konuştuk, dertleştik, telefonlar açtık; oradan bize telefonlar geldi. İşte, “Allah ölenlere rahmet eylesin... Kalanlara sabr-ı cemil ihsân eylesin...” dedik.

Siyasîler oraya gitmişler, oradakiler de siyasîleri kabul etmemişler, kovmuşlar:

“—Siz oy için geliyorsunuz, gidin, istemiyoruz sizi!” filân demişler.

Ben tabii üzüldüm, böyle diyenlere de üzüldüm, dedim ki: Keşke öyle söylemeselerdi, şöyle söyleselerdi:

“—Evet, bu zelzele bizim için büyük bir acıdır amma, bizim için en büyük acı dinimizdeki zelzeledir, dinimize yapılan darbedir, dinimizin engellenmesidir. İmanımıza göre yaşamamanın engellenmesidir. Başımı örtmem, ibadetimi yapmam, sakalımı bırakmam, sünnet-i seniyye olarak, farz olarak, vacib olarak, müstehab olarak... Neyse yâni, dinimin gereği olarak yaptığım şeyleri yapamamak, onların engellenmesi, zelzelelerin, felâketlerin en büyüğüdür. Bize yardım etmek istiyorsanız, bizim canımız ancak o zaman rahat eder, bize

o hususlarda yardım edin lütfen!” diye keşke söyleselerdi de, geçmiş olsun diye yanlarına gelenleri kovmasalardı.

Biraz hoşuma gitmedi o davranışları. Böyle söyleselerdi, acıları varsa bile... Yâni, “Başörtüsünün engellenmesi, başörtülü kızımın okuldan atılması, bizim için daha büyük zelzeledir.” deselerdi dertlerini anlatsalardı.

Gazetede okudum, bizim Sağduyu gazetemizde: O mübarek, mücahid kızlarımız Ankara’ya kadar o beyaz yürüyüşü yapmışlar. Meclis başkanı Hikmet Çetin’le görüşmüşler. Hikmet Çetin bey:

“—Ben işin bu kadar vahim olduğunu, bu kadar derin boyutlarda olduğunu bilmiyordum.” demiş.

Tabii kızları takdir ettim. Yâni duyulmayan şeyi duyuruyorlar. Sonradan da düşündüm muhterem kardeşlerim, sevgili dinleyiciler, hakikaten bazı kimseler duymamış olabilir. Çünkü bir gazeteye alışmış olan insan, o gazetenin tutumuna göre şartlanıyor, onun verdiği bilgilere göre düşünüyor. Onun vermediği bilgilerden haberdar olmuyor.

E bazıları da diyorlar ki:

“—Çeşitli gazeteleri alalım da çeşitli fikirlere sahip olalım!”

Ama beş tane aynı zihniyeti temsil eden, hatta aynı şirket tarafından neşredilmiş olan gazeteyi alınca, gene bir fikri dinlemiş oluyor,

öteki fikri duymamış oluyor. Bence zıt fikirleri savunan kimseleri insan dinlerse, gerçekleri belki o zaman daha iyi görür. Demek ki, en yetkili insanlar, en bilgili insanlar, yönetimin en yüksekinde olan insanlar duymamış olabiliyor.

O bakımdan kızlarımızı takdir ettim. Mâşâallah, duyurmuşlar. Yâni, gazetelerin yapamadığı duyurma işini yapmışlar, Allah razı olsun... İnşâallah dinleyenler de mucibince hareket ederler de zulümleri engellerler. Ama ümmete hizmet etmek, her yönden hizmet etmek lâzım! En büyük hizmetin din konusunda olduğunu da belirtmek için bu sözleri söylüyorum. Bir insan aç kalabilir. Açlıktan ölebilir. Allah onu o zaman cennetine sokar. “Fukaralar zenginlerden daha önce cennete girecek.” diyor Peygamber Efendimiz.⁷

Zelzelede ezilip ölebilir, şehid olur. “Zelzelede ölen bir çeşit şehiddir.” diye Peygamber Efendimiz hadis-i şerifinde bildiriyor.⁸Bunlar bir şey değil...

⁷ Bu konuda: Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.231, no:883; Ebû Berze el- Eslemî RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.VI, s.748, no:16620; RE, 124/9.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XX, s.77, no:142; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*,

c.IV, s.250, no:4112; Muaz ibn-i Cebel RA'dan. İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.LV, s.213; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan. Ahmed ibn-i Hanbel, *Zühd*, c.I, s.35; Hz. Hasan RA'dan.

⁸ Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.205, no:3111; İmam Mâlik, *Muvatta'* (Rivâyet-i

Yahyâ), c.I, s.233, no:554; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.446, no:23804; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.VII, s.461, no:3189; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.503, no:1300; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.II, s.191, no:1779; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VII, s.169, no:9880; İbn-i Esîr, *Üsdü'l-Gâbe*, c.I, s.163; Câbir ibn-i Atîke RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.IV, s.715, no:11183; RE. 216/5.

Harp te ölen şehiddir. Kosova'da ölen şehiddir, Bosna'da ölen şehiddir, Çeçenistan'da ölen şehiddir. Bunlar bir şey değil... Ama iman gittiği zaman, ebedî hayat gidiyor, asıl felâket odur.

İmandan mahrum kalan bir insanın ahireti mahvoluyor. En büyük felâket o...

Onun için, Allah'ın en çok sevdiği şey, Peygamber Efendimiz'in de en çok razı olacağı şey, ümmetine güzel hizmet etmektir. Ümmetinin iyi müslüman olması için çalışmaktır. Gazeteyse, gazete çıkarmaktır. Radyoysa, radyo yayını yapmaktır. Televizyonsa, televizyon yayını kurmaktır; uluslararası, ulusal, bölgesel, yöresel neyse... Kitap neşretmekse, kitap neşretmektir. Mektep açmaksa, mektep açmaktır. Yazları değerlendirmektir.

Hatta, hatta sevgili dinleyiciler her meclisi, her sohbet meclisini değerlendirmek lâzım! Her sohbet meclisinde Peygamber Efendimiz'in hadis-i şerifinden bir kaç hadis-i şerif okumalı, salât ü selâm getirmeli; bir kaç ayet okumalı, Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin rızasını, Peygamber Efendimiz'in şefaatinin kazanmaya çalışmalı!..

Diliyorum ki, bu Mevlid Kandili müslüman kardeşlerimizin gönlünde muhabbet-i Rasûlüllah'ı, aşk-ı Muhammed-i Mustafâ SAS'i arttırmaya vesile olur. Peygamber Efendimiz'in sevgisini, rızasını, şefaatinin kazanmaya sebep olur.

Allah-u Teâlâ Hazretleri kandillerinizi mübarek etsin... Nice nice böyle mübarek günlerle sağlıklı, esenlikle, şenlikle, mutlulukla erişmenizi nasib eylesin... Allah-u Teâlâ hepinizden razı olsun... Hedinizin duasını beklerim. Ben de size dualar ediyorum. İki cihanda aziz olun...

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû, aziz ve sevgili Akra dinleyicileri!..

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

03. 07. 1998 - Sydney / AVUSTRALYA

[Bütün CUMA SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

